

*De weversdochter
van
Amberdale*

Roman

SARAH LADD

Sarah Ladd

*De weversdochter
van Amberdale*

Roman

Vertaald door Lia van Aken

KOK

Proloog

Zomer 1801

Amberdale, West Riding

Yorkshire, Engeland

Kate Dearborne zette haastig de pas erin. Met het briefje in de hand geklemd, liep ze de houten treden op over de stenen omheining die de hoofdstraat van Amberdale scheidde van de begraafplaats.

De kerkklok sloeg acht uur toen haar gelaarsde voet met een doffe bons aan de andere kant belandde. Ze was te laat, maar niet omdat ze haar best niet had gedaan om op het afgesproken tijdstip bij Frederica te zijn. Kate veegde met de rug van haar hand het zweet van haar voorhoofd en legde haar hand boven haar ogen om te kunnen zien in het licht van de ondergaande zomerzon.

Haar beste vriendin wachtte in het bosje, precies zoals ze in haar briefje had geschreven. Ze sprong op van de bank onder de wilgenbomen aan de rand van het kerkhof. 'Daar ben je!' Frederica snelde op haar af, met een schattige pruillip. 'Ik zit hier al een half uur!'

Kate boog zich voorover en zette haar handen op haar knieën om uit te hijgen. 'Sorry. Ik kon niet weg.'

Toen Kate zich oprichtte, schoten Frederica's wenkbrauwen omhoog en haar kastanjebruine ogen werden groot van afschuw. 'Je jurk! Wat is er gebeurd?'

Kate duwde het haar uit haar ogen en volgde Frederica's blik naar de blauwe vlekken die de voorkant van haar linnen rok ont-sierden. 'Dat is maar indigo. Ik ben vandaag vergeten mijn schort voor te doen in de ververij en, tja, toen gebeurde dit.'

Frederica deed een stap naar achteren, alsof de lelijke vlek kon overspringen op haar witte mousseline japon. Ze klikte met haar tong. 'Je moet voorzichtig zijn. Wat zullen de mensen denken als ze je zo zien?'

Kate giechelde om de eigenwijze toon van haar vriendin en trok haar rok weg. 'Je klinkt als de oude mevrouw Putty die me de les leest over manieren.' Ze liep naar de bank, die al een speelplek was geweest sinds ze nog heel klein waren, en gooide haar dikke vlecht over haar schouder. 'Bovendien had je me gevraagd er om half acht te zijn en ik heb geen tijd gehad om me te verkleeden. Wat wilde je me vertellen?'

Frederica wilde net gaan zitten toen haar aandacht werd getrokken door drukte op het dorpsplein. Ze ging op haar tenen staan om over de met kamperfoelie beladen muur die hen van het plein scheidde heen te kijken. Met een plotselinge uitbarsting van energie sprong ze met haar mollige lijf naar de zijkant van de wilg. 'O, daar is hij!'

Kate fronste en stapte dichterbij. 'Wie?'

Nu schudde Frederica haar hoofd, maar ze wendde haar blik niet af. 'Doe maar niet alsof je niet weet over wie ik het heb.'

Kate volgde haar blik. Daar liep de eigenaar van Stockton Mill. 'Over de oude meneer Stockton?'

'Natuurlijk niet, suffie. Zijn kleinzoon naast hem. Zie je?'

Kate rekte zich verder uit om over de muur heen te kijken. Ze had niet gehoord dat meneer Stocktons kleinzoon in Amberdale was, maar ja, waarom zou zij op de hoogte zijn van iets wat met de familie Stockton te maken had?

'Hij heet Henry Stockton.' Frederica straalde van opwinding.

Kate kneep haar ogen samen om de jongeling te bekijken. Met zijn handen diep in zijn zakken wandelde de slungelachtige,

zwartharige jongen naast zijn grootvader. Hij kon niet ouder zijn dan haar oudere broer Charles.

Kate snoof en keerde terug naar de bank onder het smaragd-groene gewelf van takken en bladeren. Haar vader en meneer Stockton waren verbeterde zakenconcurrenten en alleen al daarom kon ze geen belangstelling opbrengen voor de nieuwkomer. 'Ik zie niet in waarom hij ons iets zou kunnen schelen.'

Frederica bloosde bevallig toen ze weer op de bank kwam zitten. 'Vader vertelde me dat Henry's vader vorige maand gestorven is en nu verhuizen hij en zijn zusje allebei hierheen. Henry zal later Stockton Mill en Stockton House erven. Vind je hem niet knap?'

Kate haalde een schouder op. 'Ik kon hem amper zien.'

'Nou, ik vind hem bijzonder knap, vast wel de knapste jongen van het hele dorp.' Frederica's gezicht lichtte op door een triomfantelijk lachje. 'Ik denk dat ik met hem ga trouwen.'

'Frederica Pennington!' Kate smoorde een lach. 'Dat is bespottelijk. Je hebt hem nog nooit ontmoet en bovendien ben je te jong om te trouwen.'

Toen haar vriendin niet meedeed met de goedbedoelde grap-pen viel Kate stil, tot alleen nog het sjirpen van de lawaaige vogel die in de takken boven hun hoofd fladderde te horen was.

Frederica ging op het randje van de bank zitten en vouwde haar handen keurig in haar schoot, alsof ze thee zaten te drinken. 'Ik ga niet morgen met hem trouwen, suffie, maar je bent nooit te jong om je voor te bereiden op de toekomst.' Een giechel borrelde omhoog in haar keel. 'Vader zegt dat Henry later een goede partij voor me zou zijn. Hij wordt rijk, zie je, net als zijn grootvader.' Ze legde haar handpalmen op de bank en boog naar voren. 'Denk jij niet aan trouwen?'

Kate bestudeerde haar indigoblauwe handen. Natuurlijk wilde ze trouwen. Welk meisje niet? Maar ze was pas tien jaar en zoals haar moeder altijd zei als zo'n onderwerp ter tafel kwam: er waren praktischer dingen om aan te denken. 'Misschien.'

‘En bovendien vergis je je als je zegt dat ik hem nog nooit heb ontmoet, want ik heb gisteren bij de avondmaaltijd net kennis met hem gemaakt.’

Er liep een rilling door Kates magere gestalte, ondanks de zwoele warmte van de avond. Er was iets mis. Wevers en fabrikanten dineerden nooit samen. ‘Waarom zou jij dineren met de Stocktons? Je vader heeft een hekel aan meneer Stockton. Dat heb ik hem zelf horen zeggen tijdens de vorige weversvergadering.’

Frederica gooide haar glanzende blonde krullen naar achteren en beet op haar onderlip. ‘De tijden veranderen, Kate, en als wij niet mee veranderen, dan blijven we achter.’

Verward fronste Kate haar voorhoofd.

‘Vader en meneer Stockton kunnen de laatste tijd nogal goed met elkaar opschieten.’ Frederica sperde met parmantig zelfvertrouwen haar neusvleugels. ‘Vader gaat meneer Stockton zelfs helpen om een nieuwe wolfabriek te openen, een paar kilometer ten westen van Stockton Mill.’

De betekenis van de woorden van haar vriendin kwam bij Kate hard aan. Ze keerde haar gezicht in de zachte bries uit het westen om haar kalmte terug te vinden. Frederica’s vader was de grootste partner van haar eigen vader. Ze werkten al samen zolang Kate zich kon heugen. Kon het waar zijn wat Frederica zei?

‘Daarom wilde ik met je praten.’ Frederica was ineens druk bezig met het gladstrijken van denkbeeldige kreukels in de kanten manchet van haar mouw. ‘Vader zegt dat jij en ik geen vriendinnen meer mogen zijn.’

Het was alsof ze een stomp in haar maag kreeg. Kate draaide zich met een ruk naar haar vriendin toe. ‘Wat? Maar waarom?’

Frederica vestigde haar donkere blik op de begraafplaats. ‘Hij zegt dat je vader gevaarlijk is.’

‘Dat is absurd!’ Ze pakte Frederica bij de arm en trok haar naar zich toe. ‘Waarom kijk je me niet aan?’

Frederica schudde haar hoofd, haar krullen zwaaiden mee. ‘Vader vindt dat meneer Stockton een verstandige kijk op de

toekomst heeft en als we voorspoed willen hebben, moeten we ons afwenden van hoe het nu wordt gedaan en uitkijken naar nieuwe methoden.’

Kate liet haar hand los. ‘Je bedoelt afwenden van hoe mijn vader het nu doet.’

Frederica’s zwijgen sprak luider dan woorden.

Haar gekwetstheid veranderde in smeulende woede. ‘Maar je bent het toch zeker niet met hem eens?’

‘Het doet er niet toe wat ik denk.’ Frederica haalde haar schouders op en keek Kate eindelijk aan. ‘Doet het er iets toe wat wij ervan vinden?’

Kate kreeg hete tranen in haar ogen bij de gedachte haar enige vriendin te verliezen, maar Frederica bleef afstandelijk. Haar ogen bleven droog en ze perste haar lippen op elkaar tot een strenge streep. Kates armen voelden te zwaar om te bewegen en dat gewicht trok haar terug tegen de bank.

Na enkele ogenblikken stond Frederica op en veegde een verdwaald blaadje van haar jurk voordat ze Kate aankeek. ‘Ik houd echt van je, Katie, maar ik kan je niet in mijn toekomst hebben.’

Haar beste vriendin draaide zich op haar hakken om en wandelde weg.

Kate beefde. Ze kon haast niet bevatten wat er net was gebeurd en ze keek om naar het dorpsplein. Door een waas van tranen zag ze de Stocktons bij het hek van Stockton Mill. Hoe durfden ze daar te staan lachen en praten alsof haar wereld niet zojuist onder haar was ingestort? Ze klemde haar bevlekte vuisten langs haar zij. Deze man had haar familie al zo veel pijn toegebracht. En nu was het nog persoonlijker geworden.

Kate wist niet hoe ze het verdriet dat in haar opwelde moest onderdrukken en sprong op van de bank. Ze rende over het grindpad en over de stenen brug. Ze lette er niet op dat haar voeten bij elke stap pijn deden in de te strak zittende laarzen en dat de wind haar haar uit de vlecht trok. Tranen stroomden over haar wangen terwijl ze langs de ingangen van Willford House en

Stockton House rende tot ze eindelijk aankwam bij het hek van Meadowvale Cottage.

Buiten adem bleef ze staan tot het schroeien in haar borst wegtrok voordat ze de houten deur openstootte, naar binnen snelde en hem achter zich dicht liet vallen.

De zon ging onder en loste op in het fonkelende schijnsel van de purperen schemering. Een slaperige stemming viel over de stille binnenplaats. De mannen waren vertrokken naar een weversvergadering, maar moeder zou er zijn.

Met bibberbenen begaf Kate zich naar de textielververij aan de achterkant van het terrein. Ze dook onder de lappen wol door die aan spanhaken hingen te drogen voor het rietgedekte gebouwtje en ontweek een bundel vers geschoren wol. Damp steeg omhoog uit een grote ketel die boven een flakkerende vlam hing, wat de toch al zwoele avond nog drukkender maakte. Binnen het kleine stenen bijgebouw laaide nog een vuur in de haard met een nog grotere ketel erboven.

Mary Dearborne stond over de ketel gebogen en richtte zich op toen Kate binnenkwam. Ze streek met haar hand over haar voorhoofd, waardoor er een paar vochtige lokken donker haar bleven kleven. 'Wat is er, schatje?'

'Is het waar?' snauwde Kate. Ze knarsetandde en had moeite om haar bibberige stem te bedwingen. 'Over de Penningtons?'

Moeder staarde haar een paar tellen aan. Toen werd haar gezicht zacht en ze liet haar schouders zakken. 'Je hebt het gehoord.'

'Het is niet eerlijk.' Kate stampte op haar geitenleren laarsjes over de vochtige houten vloer verder naar binnen. 'Frederica zegt dat we geen vriendinnen meer mogen zijn. Allemaal vanwege die stomme fabriek.'

Moeder zette de verfstok tegen een stoel en veegde haar handen af aan een stuk stof dat ze tussen haar schortbanden had gestopt. 'Meneer Pennington doet wat hij gelooft dat het beste is voor zijn gezin. Daar mogen wij hem niet om veroordelen.'

‘Maar hij is een wever. Net als papa.’ Ze sloeg haar armen over elkaar.

‘Het zijn voor iedereen moeilijke tijden, kind.’ Moeder stapte weg van het vuur en kwam naar Kate toe. ‘Wij hebben geluk. We hebben onze eigen schapen. We hebben eten. We hebben deze ververij. We hebben zelfs onze eigen spinmachines, dat kan lang niet iedereen zeggen. Wij hebben het gerieflijk en voor ons zijn de dingen draaglijk. Maar voor de Penningtons is het niet zo makkelijk geweest.’

Kate deinsde terug toen haar moeder een troostende arm om haar schouders wilde leggen. ‘Maar de Penningtons zijn onze vrienden. Hoe kunnen ze zomaar opeens veranderen?’

Met een zucht hield moeder haar hoofd schuin en perste haar lippen op elkaar. Ze dacht er hetzelfde over; Kate was er zeker van. Opnieuw probeerde haar moeder haar arm om Kate heen te slaan.

Dit keer deinsde Kate niet terug.

‘Wij hebben geen zeggenschap over wat anderen doen. We hebben alleen in de hand hoe we ermee omgaan. Met boos worden heb je alleen jezelf, niet hen.’

Kate stampte met haar voet en staarde in het vuur.

Boos? Ja, ze was boos. Boos op de stomme nieuwe fabriek die de Penningtons van hen afpikte. Boos op Frederica omdat ze haar afwees. Boos op meneer Stockton omdat hij om te beginnen de fabriek geopend had.

Het was onmogelijk om niet boos te zijn.

En ze betwijfelde of ze hen ooit zou kunnen vergeven.

Gevangen tussen liefde en loyaliteit

Kate Dearborne komt uit een familie van wevers, voor wie loyaliteit altijd heel belangrijk is geweest. Maar in het dorp waar ze woont dreigt oorlog. Als Henry Stockton na drie jaar afwezigheid terugkeert om de wolspinnerij van zijn grootvader te moderniseren, zorgt dit voor woede bij de lokale wevers, die hun inkomsten zien afnemen door de Industriële Revolutie.

Kate en Henry komen lijnrecht tegenover elkaar te staan. Kate is altijd gewaarschuwd voor de familie Stockton, maar na verloop van tijd begint ze te zien dat Henry anders is dan zijn grootvader. Ook komt ze dingen te weten over haar vader – zaken die haar doen beseffen hoe diep zijn verbittering zit. Henry heeft op zijn beurt ook altijd het advies gehad om afstand te houden van de familie Dearborne, maar hoe vaker hij Kate tegenkomt, hoe lastiger dat wordt.

Geboren aan verschillende kanten van het conflict moeten Henry en Kate samen op zoek naar vrede voor hun families, hun dorp en zichzelf.

Nadat **Sarah Ladd** de klassiekers van Jane Austen en de zusters Brontë had verslonden, wilde ze zelf een roman in de Regency-stijl schrijven. Ze debuteerde met de succesvolle roman *De erfgename van Winterwood* en al snel volgden nog vijf boeken. *De weversdochter van Amberdale* is haar zevende roman.

KOK

ISBN 978 90 297 2750 1 / NUR 342

9 789029 727501

www.kok.nl